

3:dje årg.

SVENSK BRANDKÄRSTYNING

FACKORGAN FÖR SVERIGES BRANDKÄRER

N:o 7.

GÖTEBORG.
Joh. Olssons Eltr. Boktr.
1912.

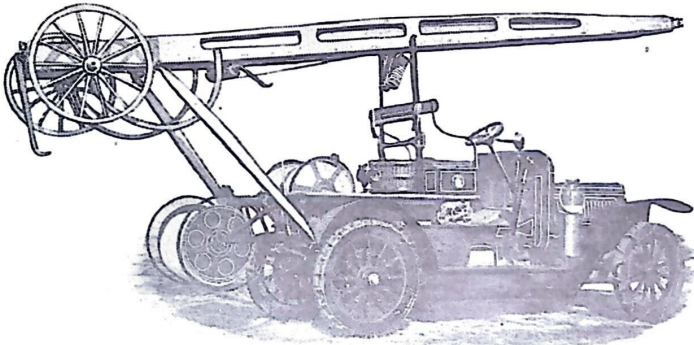
Juli 1912

Äges af:
Svenska
Brandmanna-Förbundet.
Utkommer en gång i mån.

Redaktör och utgivare:
Öfverbrandmästare
ERIK BLOMGREN,
Göteborg. Tel. 10125 & 71

Prenumerationspris:
Kr. 2: 75 för år. Lösn. 25 öre.
Annonsspriser:
I texten 1 kr., å andra platser 70
öre pr cm. och spalt

Sundsvalls brandautomobil.

En 36 hkr:s "Daimler"-personautomobil har af Sundsvalls brandkår inköpts och omändrats till brandfordon. Så har insatts högspänd magnettändning, luft-ringarna å hjulen ha utbytts mot massiva gummiringar, bensin-behållaren, som förut haft sin plats mellan bakhjulen, har borttagits och ersatts med en mindre behållare, hvilken placerats i den låda, som utgör sittplats för befälhafvare och förare.

Automobilens utrustning består af en mekanisk steg om 11 meter i två delar med en tillsattssteg å 3 meter, 1 haksteg, 1 rök-

skyddsapparat, 1 språngsel, 1 räddningsapparat med korg, 1 spanskspruta, 1 "Kustos", elektriska lyktor, strålrör, ståndrör, m. m. samt 2 slangrullar, hvaraf den bakre är försedd med velocipedhjul, för att lättare kunna framföras på okörbara vägar, och dessutom kan en man genom denna anordning med rullen oftast ensam lägga ut en slangledning. Automobilens har sittplatser för 6 personer, befäl och förare inberäknade.

Den omnämnda mekaniska stegen, hvilken mera är ett experiment, kommer inom kort

att utbytas mot en annan i tre delar och af annorlunda konstruktion.

Automobilerna har under uttryckning framförts med en hastighet af 30 km. i timman.

Uniforms- och titelfrågan vid brandkärerna.

Svenska brandchefsföreningen hade på sin tid tillsatt en komité för afgifvande af förslag till uttalande i frågan om enhetlig uniform och borttagande af de militära titlarna vid brandkärerna. Komitén har nu fullgjort sitt uppdrag och framlade vid brandchefsmötet i Stockholm den 8 och 9 dennes följande förslag:

Sedan Svenska Brandmannaförbundet den 6 december 1910 till Svenska Brandchefsföreningen aflåtit en skrivelse med anhållan, att en inom förbundet väckt fråga angående brandkärernas uniformering och en förändring af hittills förekommande titlar måtte af föreningen till behandling upptagas, och, sedan föreningen med anledning däraf annodad undertecknade att i ärendet afgifva förslag, få vi härmed anföra nedanstående.

Motivering.

Komiterade hafva funnit önskvärdt, att någon enhet måtte komma till stånd såväl i fråga om de olika befattningarnas natur som deras benämning och likaledes beträffande uniformering. Vid utarbetandet af nedanstående förslag har dock befunnits nödvändigt att strängt fasthålla vid den oförändring, att ingen i förhållande till samtliga brandkärar öfverordnad myndighet finnes, som äger förskriva vare sig titlar eller utrustning. Det har således varit nödvändigt att inom ramen af de föreslagna principiella bestämmelserna lämna ett tillbörligt utrymme för variationer beroende af olika organisationsformer, ortliga behof och traditioner. Hufvudsaken synes komiterade vara, att så stor enighet beträffande organisationer och befattningar samt dessas benämnade må kunna uppnås, att icke i inbördes meddelanden, vid personliga sammanträffanden, i redogörelser för tjänstgöringsförhållanden och lönestater m. m. missuppfattningar behöfva äga rum; att uniformeringen måtte vara sådan, att densamma, i möjligaste mån tillgodosende bärarens trefnad, prisbillighet och hållbarhet, må äga en viss prydlighet utan användande af onödiga, utslutande som prydningar använda attribut samt att densamma tillräckligt tydligt äfven inför allmänheten markerar bärarens egenskap af tjänsteman vid brandväsendet på samma gång äfven hans tjänste-

ställning bör kunna iakttagas äfven från ryggsidan och i svagare belysning.

Komiterade anse sålunda önskligt, att såväl uniformerna som benämningarna eller titlarna varda afpassade med särskildt afseende fästade vid, att desamma gälla eldsläckningspersonal, och att sålunda de tecken och benämningar, hvilka vid fasta brandkärernas införande i vårt land antogos och fortfarande bibehållas och hvilka härleda sig från krigsmakten, måtte utbytas, så att de blifva mera egenartade.

Af nu föreliggande frågor anse komiterade, att benämnings- eller titelfrågan är den viktigaste, då det nu ej sällan förekommer, att innehafvare af ungefär samma befattningar vid skilda brandkärar bära helt olika titlar, hvaraf orsakas vilseledande uppfattningar om den tjänstebefattning, dessa personer innehafva, äfvensom svårighet att på ett rättvist sätt afväga löneförhållandena, så att desamma vid de skilda brandkärerna blifva ungefär likartade för innehafvare af hvarandra motsvarande befattningar.

Befälsbehovet är vid alla olika inom landet förekommande organisationsformer så varierande, att en absolut norm icke kan uppställas. Tydligt framgår dock, att 3 kategorier af personal med nödvändighet böra finnas inom hvarje kär. Brandstadgan för rikets städer angifver klart att en brandchef (v. d:o) skall finnas samt dennes ansvarsställning, och samhällets rätt att efter ortliga behof anställa ersättare för desse att i tur och ordning, utan för hvarje gång utfärdadt förordnande, beklädas med samma ansvar är otvivelaktigt. Till denna *första kategori* höra således de personer, som äga att med chefs myndighet och ansvar taga befäl öfver brandväsendet i sin helhet. En *andra kategori* har äfven genom praktik och häfdvunnet bruk stöd för sig och utgöres af personal, som i allmänhet svarar för viss tjänstegren eller adeling inom kärren. Den *tredje kategorin* är den i egentlig mening verkställande personalen d. v. s. manskapssklassen, och till denna höra korporalerna eller förmännen.

Benämningarna å de olika befattningarna äro svårare att klargöra. Som önskenäl hafva komiterade framhållit användandet af för brandväsendet speciella dylika, men, då språket saknar tillgång på fullt lämpliga ord, synes nödvändigt att ordet »brand» ingår i de begagnade sammanställningarna.

»Brandchef» är ej blott en lämplig utan äfven af brandstadgan föreskrifven benämning på brandkärrens högste befälhafvare och synes oomtvistlig.

»Vice brandchef» kan däremot icke gärna användas som själfständig benämning, utan måste alltid blifva blott en beteckning för innehafvarens af viss befattning (äfven utom kärren) rättighet och

skyldighet att träda i chefs ställe, och härigenom angifves denna persons inrangerande i ofvannämnda första kategori. Inom de största brandkårerna, där flera tjänstegrader med nödvändighet måste ingå i samma kategori, kunna visserligen flera benämningar för dessa vara erforderliga, men, då dessa kårers antal är försvinnande litet och komiterade för närvarande sakna anledning att därom yttra sig, hafva komiterade som gemensam benämning för samtliga tjänstegrader mellan brandchef och förman funnit lämpligt föreslå »brandmästare» med — allt efter behovet — tillägg af »öfver» eller »under». Vid tillämpningen häraf synes lämpligt att »öfverbrandmästare»-benämningen tillkomme den tjänstegrad, som ingår i första kategorien. Likaså synes det lämpligt, att person, tillhörande tredje kategorien, må kallas »brandförman» och »brandman» och att sålunda benämningarna »korpral» och »brandsoldat» må utgå.

Uniformstypen. Komiterade anse lämpligt i hufvudsak bibehålla den uniformstyp, som i landsorten allmänt användes och vunnit gillande, nämligen mörkblå kavajkostym med nedvikt krage; knappar, försedda med stadens vapen, samhällets monogram, initialer eller dylikt, af förgylld eller gul metall; mössa med uppstående, rund kulle, skärm samt knapp med stadens vapen, samhällets monogram, initialer eller dylikt med lämpligt mindre brandkårsblem.

Gradbeteckningarna. Dessa hafva hittills i regel anbringats omkring underarmarne, hvarigenom de blifva från alla sidor synliga, och föreslås bibehållandet af denna anordning såsom varande enkel, praktisk och häfdvunnen. Hittills hafva gradbeteckningarna vanligen utgjorts af galoner för befälet och af redgarbands för förmännen. Gradbeteckningarna böra dock möjligaste mån vara likartade och systematiskt genomförda, hvarför komiterade vilja föreslå

att samtliga gradbeteckningsband utgöras af guldgaloner,

att bredden å gradbeteckningarna må blifva: för personer tillhörande kategori 1, omkring 15 mm.
 » » » » 2, » 8 »
 » befäl » » 3, » 4 »

Komiterade anse sig sakna anledning afgifva förslag å det antal galoner, som inom de skilda kategorierna bör åsättas de olika tjänstbefattningarnas innehafvare på den grund att behoven därvidlag äro ytterst varierande efter brandkårens storlek och organisation.

Särskilda brandkårstecken.

a) För all brandkårspersonal.

Gemensamma tecken för all brandkårspersonal finnas icke inom vårt land, men upprepade gånger har önskvärdheten af att sådana måtte komma till

stånd framhållits. Komiterade, som äro af samma mening, hafva därför tagit denna fråga under särskild behandling och föreslå att brandkårstecken anläggas såväl å kavaj som å mössa. Ett villkor för dessa märken är att de varda satta på sådana platser å uniformen, att de ej komma att vara hinderliga vid brandkårsarbeten. Komiterade hafva härvid gifvit företräde åt följande förslag.

å kavaj: tvänne korslagda sucklor af förgylld metall, hvilka fastgöras å den nedvikta kavajkragens snibbar; och

å mössa: något mindre emblem.

Ett annat gemensamt tecken, som angifver att brandpersonen är i stadstjänst (till skillnad från rikets) anställd, anse komiterade utgöras af stads-samhällets gemensamma sinnebild, murkrona. Murkronans bredd föreslås till omkring 10 mm. Murkronornas plats bör vara å kavajns kragsnibbar, mellan fackelspetsarna, och deras antal bör vara 3, 2 och 1 för resp. kategorier af personal.

b) För befälet.

Alltifrån fasta brandkårens första uppträdande i vårt land hafva särskilda tecken användts af de personer, hvilka tillhört ofvan omnämnda kategorier 1 och 2. Dessa tecken hafva bestått i en valknut af guld (silfver) galon, hvilken merendels haft samma bredd som gradbeteckningsgalonen och sammanhängt med densamma, men understundom varit af smalare bredd och fastsatt rundt ärmen. Komiterade föreslå bibehållandet af denna valknut, blott med den tilläggsbestämelsen, att valknutens galon ej må hafva större bredd än gradbeteckningsgalonen. Som detta tecken tillkommer befälet, vilja vi jämväl föreslå, att sådant må höra till brandförmannens uniform, dock att detsamma må för förmännen utgöras af allenast en ögla.

c) För personal, tillhörande kategorien 3, efter uppnådd viss tjänstålder:

Vedertaget bruk är, att manskap, som en viss tid kvarstått i brandkärstjänst, erhåller ett ålders-tecken, och som sådant ej saknar betydelse, förordas bibehållandet af detsamma. Dessa tecken äro nu af vidt skilda slag vid olika brandkårer. Vanligen utgöras de af å ena öfverarmen fastgjorda galoner och band eller murkronor. Komiterade anse lämpligare att dessa tecken utgöras af murkronor än af de från armén sig härledande banden, hvilkas betydelse dessutom är helt annan. Mot fastgörandet af murkrona på öfverarmen har med fullt fog den anmärkningen gjorts, att murkronan understundom fastnar i föremål och blifver hinderlig för brandkårens arbete samt orsakar att tyget sönderdrives. Komiterade anse lämpligast, att murkronan bibehålles såsom ålders-tecken, hvilket sålunda af personal tillhörande kategorien 3 ej får anläggas förr än efter vissa års tjänst.

Dessa ålderstecken böra få anläggas efter beräkning af samma tjänsteålder vid alla brandkårer. Hittills ha förekommit, att detta tecken fått anläggas efter endast 2 å 3 års tjänstetid, men anse komiterade att numera, då brandkärstjänsten i regel blifver mera långvarig, rättigheten att bära detta märke ej bör inträda förr än efter uppnådda fem tjänsteår, hvarvid en hvar må äga rätt att räkna sig till godo sin tjänstetid jämväl vid annan brandkår.

I öfverensstämmelse med ofvanstående motivering vilja komiterade framställa nedanstående förslag:

A) *Brandkårens personal uppdelas i tre kategorier:*

1) Personal beklädd med chefs myndighet, ansvar och skyldigheter;

2) Personal med befälsrätt inom vissa områden af respektive samhällens brandväsende;

3) Den i egentlig mening verkställande personalen.

B) *Benämningar:*

a) Brandchef, vice brandchef;	} 1 kat.
b) Öfverbrandmästare (och v. brandchef)	
c) Brandmästare	} 2 kat.
d) Underbrandmästare	
(allt efter ortliga behof).	
e) Brandförman	} 3 kat.
f) Brandman	

C) *Uniformering:*

För samtlig personal:

mörkblå kavajkostym (kappa) med nedvikt krage och med knappar af förgylld eller gul metall, försedda med stadens vapen (samhällets monogram, initialer eller dylikt);

mörkblå mössa med uppstående, rund kulle, skärm samt knapp med stadens vapen, samhällets monogram, initialer eller dylikt med lämpligt mindre brandemblem;

brandhjälm med knapp i likhet med å mössa eller vapenplåt;

För kat. 1: mössmärke med blå emaljerad vapenknapp; bredare guldsnodd å mössa;

För kat. 2: mössmärke med vapenknapp af förgylld metall; smalare guldsnodd i mössa;

För kat. 3: mössmärke med vapenknapp af förgylld eller gul metall; svart snodd i mössa.

D) *Gradbeteckning:*

För samtlig befälspersonal:

guldgaloner å underärmarna till kavaj (kappa). med en bredd af omkring 15 mm. för personer tillhörande kat. 1, 8 mm. för personer tillhörande kat. 2, och 4 mm. för befäl tillhörande kat. 3.

E) *Särskilda tecken:*

a) för all brandpersonal:

tvänne korslagda facklor af förgylld metall å kavajs (kappas) nedvikta kragssnibbar;

murkronor af förgylld metall med en bredd af omkr. 10 mm. å kavajs (kappas) kragssnibbar, mellan fackelspetsarna;

för kat. 1 och 2 till ett antal af 3 och 2 för resp. kat. samt för kat. 3 tjänsteålderstecken, vid uppnådd tjänstetid af fem år, 1 murkrona.

b) för befälet: å underärm till kavaj (kappa) valknut af guldgalon, hvars bredd ej är större än gradbeteckningsgalonen, med flera öglor, utom för brandförmännen, hvilkas utmärkelsetecken består af en ögla.

Stockholm den 6 April 1912.

Otto von Malmberg.

Robert Mossberg.

G. Hellgren.

Eldfarliga trossbottnar i Stockholms villastäder.

Tidningen »Dagen» har vid uppreppande tillfällen haft anledning påpeka den stora eldfarligheten hos den fyllning af trossbottnar, som oftast användes i huvudstadens grannsamhällen. Denna fyllning utgöres nämligen af torfströ — väl torkadt torfströ, hvilket brinner vid en mycket låg antändningsgrad och fattar eld nästan lika lätt som fnöske.

Inom brandförsäkringskretsar har man flera gånger fört till tals frågan om den klart föreliggande eldfara, som dylik torfströfyllning medför, och det har till och med varit i frågasatt högst betydligt höjda försäkringspremier för dessa risker, ja till och med att man ej vill meddela försäkring alls beträffande sådana hus.

Man må icke alls förväna sig öfver detta, då man erfar, att villabyggmästarna ofta handla så lättsinnigt, att de draga trummor af trä genom trossbottnar af berörda slag. Att så varit fallet har under de senaste åren kunnat konstateras vid ett par eldsvådor i Hufvudsta och vid en större sådan i Sundbyberg. Vid den sistnämnda gjorde också köpingens energiske brandchef sådana uttalanden mot torfströet i allmänhet och trätrummorna genom detsamma i synnerhet, att försäkringsbolagen drogo öronen åt sig, ehuru försäkringssumman utan vidare protester utbetalades.

Nu har åter ett fall inträffat, som i någon mån blottat det eldfarliga systemet. Natten till söndagen den 21 dennes utbröt eld i ett hus inom Mariehälls municipalsamhälle invid Sundbyberg. Äfven här hade elden fattat fäste i det torfströ, som utgjorde fyllningen i de för öfrigt ganska gistna trossbottnarna. Och

äfvén här kunde man konstatera, att ventil-trummor förts genom den lättantändliga trossbottenfyllningen.

Dess bättre blef eldsvådans omfång denna gång inskränkt till en lägenhet. Men det är knappast ett halfår sedan ett styggt tillbud till eldsvåda yppade sig på samma ställe, och med vetskap om byggnadsättet kan man vänta nya, tillbud när som helst, särskildt nu i den starka sommarvärmen, skrifer den ofvan citerade tidningen.

Hedrade brandmän.

Vid Stockholms brandkår ägde vid midsommar medaljutdelning rum, hvarvid följande brandmän utmärktes:

Fanjunkare A. Jonasson och verk-mästare C. Norell med Vasamedaljen.

Brandsergeanterna A. Fryckberg och V. Gedeberg med Brandkontorets stora silfvermedalj »För mod och rådighet vid eldsvådor.

Stallförmannen E. Alenius och kusken J. Skog med Patriotiska Sällskapets guldmedalj, femte storleken, »För långvarig och trogen tjänst. — De ha varit i brandkårens tjänst i tjugofem år.

Stockholms brandkår skall förstärkas.

Drätselnämnden har för kort tid sedan afslutat behandlingen af ett genomgripande ombildningsförslag för hufvudstadens brandkår, gående ut på förstärkning och föryllytning af de s. k. vaktstationerna, uppförande af nya stationer, beredande af ökad ledighet åt personalen samt utbytande af det nuvarande naturakosthållet mot kontanta matpengar. Det är brandchefen, som påyrkat dessa förändringar i kårens organisation, och drätselnämnden har i allt väsentligt gått med på hans förslag.

Enligt brandchefens förslag skulle nuvarande stationerna inom Östermalm och Kungsholmen med hänsyn till stadens blifvande utvidgning åt dessa håll behöfva flyttas till inom respektive distrikt mer centralt belägna platser, hvarjämte borde uppföras ny station för öfre Norrmalm samt på grund af stadens åtaganden vid Brännkyrka-inkorporeringen en station i Liljeholmen med redskapsskjul i Örby och Södertörns villastäder. Dessa förändringar skulle kräfva följande ökning af personalen: två sergeanter, 10 brandförmän och 50 brandkarlar. För Brännkyrka skulle däraf behöfvas en sergeant, tre brandförmän och 18 brandkarlar.

Drätselnämndens första afdelning anser i likhet med brandchefen, att stadens utvidgning och den byggnadsverksamhet, genom hvilken äfvén utkanterna af det nuvarande stadsområdet börja bli bebyggda, måste påkalla en förstärkning af vaktstationerna. Då likväl frågan i hela dess utsträckning icke nu behöfver lösas utan först i den mån nya stationer påkallas, biträdades brandchefens förslag för närvarande i så måtto, att å Värtans station förläggas ordinarie manskap med en förmän och åtta brandkarlar, Liljeholmens ifrågasatta station skulle få en sergeant, tre förmän och 18 brandkarlar, Örby och Södertörns villastäder hvardera en brandförmän.

Brandredskapsutställningen i Stockholm under brandchefsmötet.

Den utställda brandredskapen, bestod i hufvudsak af:

En 21 met. stege i 4 afdelningar från E. Fromell, Sundsvall, en ångspruta N:o 11 från Tullgarns Mek. Verkstad, Uppsala, en fotogenmotorspruta från Fredr. Wagner, Stock-

Jonsereds Fabrikers Aktiebolag GÖTEBORG

rekommenderar sina tillverkningar af sprut-slangar af prima kvalitet.

830

holm, en kolsyrespruta från A.-B. Ernst Odenius Maskinaffär, Göteborg samt en materialkärra, fullt utrustad, från brandchefen i Nyköping.

Dessutom förekom en omfattande utställning af belysninganordningar från A.-B. Gasaccumulator, slangar m. m. från Kuntze & Co., Stockholm, kopplingar m. m. från Billmans och Allm. Brandredskapsaffären, Draeger's rökapparater m. m.

Bland annat förekom en apparat för upp- brytning af portar och dörrar samt en sax för uppklippning af plåttak.

Vidare demonstrerades explosionsskyd- det »Krater», för eldfarliga vätskor, såväl i fat som i mindre kärl.

Förbättringen af brandväsendet i Lysekil.

Fredagen den 5 innevarande Juli behandlade stadsfullmäktige ett af brandchefen inlämnadt förslag till omorganisation af brandkåren därstädes.

Förslaget innefattade byggandet af ny brandstation å den nuvarande tomten — innehållande bostäder för brandmästare och 5 brandmän, telegraftrum, vaktrum, expedition- rum, redskapshall m. m. — inköp af en motorspruta för hästtransport och gifvande 1,000 minulliter vatten, uppförandet af ett ångsprute- hus af sten i gamla staden, dit en ångspruta skulle förflyttas m. m. Vidare skulle brandkårens manskap ökas från 15 till 18 man.

Herrar fullmäktige syntes vara eniga om att en förbättring vore af nöden och tillsatte en komité på 7 personer, som fick i uppdrag att inkomma med fullständig utredning i ären- det.

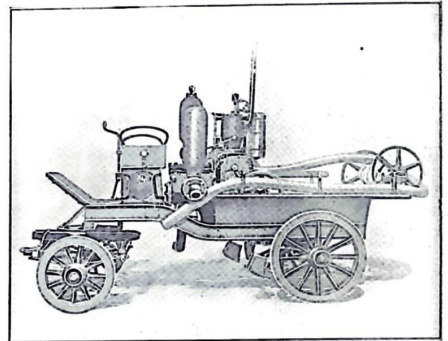

Skogseldarna och lokomotiven.

Undet de senaste veckorna ha allvarsamma och förödande skogseldar härjat litet hvarstädes i landet. Järnvägslokomotiven ha, som be- kant gjort sig kända som ganska svåra antän- dare af skogen förr om åren, men denna sommar har det ej försports att gnistor från lokomotiven anställt någon eldsolycka.

Detta beror nog ej på någon tillfällighet.

Enligt hvad chefen för statens järnvägars ma- skininspektionsbyrå meddelat har man under den gångna vintern sökt förbättra gnistsläckarna på ett större antal maskiner, i syfte att minska faran för antändning. Man får ju hoppas, har han yttrat, att dessa åtgärder haft åsyftat resul- tat och förebyggt eldsvådor, men hur man än bär sig åt, så kan faran för skogsantänd- ning aldrig aflägsnas från lokomotiv, på hvilka det eldas. Det framgår också tydligt af för- hållandena i andra länder, att man ej gör sig förhoppning om att helt kunna utestänga denna fara. Under den gångna vintern ha gnist- släckarna på omkring ett 50-tal lokomotiv, hufvudsakligast af de nyare typerna, blifvit för- bättrade och hittills har ingen enda rapport om skogsantändning af lokomotivgnistor kom- mit till järnvägsstyrelsen. Men ännu är ju inte sommaren slut och det är för öfrigt att märka, att hela försommaren i år varit mycket våt i motsats till förra året.

Motorsprutan "MERIT"

5 hkr.

Lättskött och absolut tillförlitlig.
Driftkostnad c:a 25 öre pr timma.

Uppfordrar 600 lit. vatten pr minut med en
25 met. vägrät, 20 met. lodrät stråle.

C:a 4 minuter för igångsättning.

A.-B. Fredr. Wagner.

Motorafdelningen.

Göteborg.

Stockholm.

Malmö.

Jättebränderna i Amerika.

Upprepade gånger under loppet af de senaste åren hafva brandkatastroferna i Nordamerika låtit tala om sig, hvilka liksom mycket annat i de obegränsade möjligheternas land, vida öfverstigit rimlighetens gränser. Equitable-palatset är i relativt kort tid den andra New-Yorks skyskraparen, hvilken blifvit förstörd genom brand.

Genom de underrättelser man erhåller, får man faktiskt den uppfattningen, att utbrottet af en brand i en sådan huskoloss med så många våningar för med sig alldes utomordentliga faror och att det knappt gifves något verksamt medel att energiskt kunna hämma en sådan brand, såvida den icke upptäcks i dess allra första början. Orsaken härtill är ju ganska uppenbar. Vattenledningens tryck möjligger blott vattentillförsel till åttonde våningen, under det att de ifrågavarande byggnaderna icke sällan äro 20 — 40 våningar, ja enstaka byggnader kunna till och med uppvisa mer än 50 våningar. Utbryter emellertid eld i en af de öfra våningarna, så står ingen tillräcklig vattenmängd till förfogande, alldeles fränsett därifrån, att utförandet af själva släckningsarbetet på en sådan höjd, om inte detta kan möjliggöras genom tillgången till fullt brandfritt afstängda trappor, i och för sig är synnerligen besvärlig. Man är vid bekämpandet af elden i öfvervägande grad hänvisad till extinktorer och gassprutor; men skulle också dessa hjälpmedel klicka, när elden ännu blott har fortskridit så långt att ett bekämpande på nära håll kan utföras, då får elden åtminstone uppåt utbreda sig obehindradt. Detta förmår heller inte brandsäkra tak och golf fullständigt förhindra, ty genom fönstren kan ju elden alltjämt fortplanta sig från den ena våningen till den andra, och detta naturligtvis så mycket lättare, desto mer brännbart och lättantändligt innehållet är uti de öfra våningarna. Äfven hettans utbredning genom taket spelar härvid en roll. Men framför allt kommer i betraktande att taket, äfven om det gör räkning på att uppfylla alla fordringar beträffande brandsäkert materiel, först då kan verksamt förhindra utbredandet af en brand, om det fullständigt saknar öppningar, eller om de oundgängligen nödvändiga öppningarna till andra våningar äro brandsäkert afstängda. Ventilationstrummor och dyl. samt trapphusen, hvilka icke äro brandsäkert konstruerade, höra till de farligaste ledarne för eld och rök. De verka som storstensrör och föra elden lätt underifrån och uppåt, liksom de också sär-

skildt kunna underlätta eldens spridande ovanifrån och nedåt. Uppstår elden i en af de undre våningarna så uppstår genom hettans uppstigande i en sådan trumma ett starkt luftdrag och till följd därpå slår lågorna uppåt; äro inte trummans väggar fullständigt brandsäkra, så kan en eldpelare utveckla sig genom hela byggnaden. Om elden utbryter i en öfre våning, består faran däri, att brinnande stycken faller ned, under det å andra sidan luft tillströmmar och befordrar branden i de öfre våningarna. De i Amerika brukliga, fullständigt af sten byggda stora trapphusen äro inte — som man vid första anblicken tror — ur brandsynpunkt tadellösa, tvärtom, trappor af impregneradt trä, t. ex. stark ek, äro, såvida de äro väl putsade på undersidan, ofta öfverlägsna trappor af naturlig sten. Sådant trä brinner nämligen mycket långsamt och har därvid den stora fördelen, att det håller mycket längre att gå på än de lätt upphettade trappstegen af sten, hvilka ha benägenhet att springa sönder.

Alla dessa skäl som låta skyskrapornas synas i så hög grad eldfarliga, ha naturligtvis länge varit kända i Amerika.

Byggnandet af sådana hus ha egentligen heller inte på länge varit tillåtet, dock blifva dessa förbud, när det handlar om en inflytserik byggnadsherre, icke af myndigheterna iakttagna.

Man ägnar i allmänhet i Amerika just inte mycken uppmärksamhet åt föreskrifter som röra brand- och byggnadsordningar.

Häri förmå inte ens de upprepade kolossalbränderna att åstadkomma någon ändring. Samhället synes enligt nationalkaraktären visa mycken likgiltighet vid intrycket af en sådan katastrof, någon varaktig verkan därpå åstadkommes då åtminstone inte, utan fastmer, när den första skräcken är öfver, vinner tendensen att taga afstånd från all inblandning i den enskildes görande och låtande åter öfverhanden.

Först på senaste tiden synes det, som om man från statsregeringens sida beslutat sig för ett skarpare förfarande i denna riktning. Brandskadorna i förenta staterna och Canada ha under år 1910 uppgått till 234 millioner och därmed öfverträffat rekordåret 1909 med 31 millioner. Under samma år ha 1,500 personer dödats genom brand och mer än 6,000 blifvit svårt skadade. Dessa siffror, som i den offentliga diskussionen lifligt drytlats, ha också gifvit regeringen anledning att taga ställning till saken. I en för en tid sedan till National Fire Protection Association rikadt och nyss i New-Yorks tidskriften »The Market World and Cronicle» aftryckta adressen från

inrikesministeriet framlägges klart och öppet orsakerna till de hittills rådande otillfredställande förhållandena. Statsregeringen har, som i denna adress anfördes, redan länge bemödat sig om, att, för användande af brandsäkert materiel vid nybyggnader, i alla riktningar underlätta och genom offentliga experiment och förfaranden sökt skaffa i synnerhet intresserade den nödiga orienteringen vid val af de lämpligaste byggnadsmaterialerna. Att de härvid vunna erfarenheterna vid handhafvandet af föreskrifterna i brandordningen inte blifvit beaktade, därtill bära hufvudsakligen samhällena skulden. Ingaende undersökningar ha klarlagt, att den ömtaliga punkten i brandmyndigheternas handhafvande af sitt kall ligger i politiska hänsyn. Som bekant blifva inte i en hel del unionsstater de olika förvaltningsmyndigheternas ledande funktionärer utnämnda till sina befattningar, utan de väljas af församlingsmedlemmarna på kort tid, och de måste efter mandatstidens slut städse emotse nytt val. Enligt regeringens minnesskrift, framgår det af de ingående undersökningarna, att där, hvarest detta valsystem härskar, där äro förhållandena inom brandsäkerhetens område allra sämst, under det att i de stater och samhällen, i hvilka en sådan inverkan på myndigheterna genom de tongifvande kretsarna inte är till finnandes, en allmän bättring kan konstateras.

Af regeringens adress framgår slutligen, att de årliga brandskadorna inte äro mindre än femtio procent af värdet på de under året uppförda byggnaderna. Nationalförlusten, hvilket sorgliga resultat dessa bränder åstadkommer, utgör 2 dollars och 51 cent pr individ af befolkningen. Skulle man nu vilja för ett verkligt samhällsnyttigt ändamål söka införa en årlig skatt motsvarande detta belopp, så komme detta att uppväcka en storm af harm. Men om samma värde går gagnlost förloradt, så äser nationen detta med största lugn. Denna likgiltighet, som nationens befolkning sedan åratals lägger i dagen, kännetecknar möjligen bättre än andra företeelser nationalkaraktersens egendomliga brist på sparsamhetssinne. I knappast något annat civiliseradt land äro förhållandet i detta afseendet så dåliga som här. Det är därför regeringens plikt att göra folket riktigt uppmärksamt på det farliga elementet elden. Hvarje medborgare bör inse, att den slösaktiga likgiltighet gent emot brandkatastroferna är en skamfläck för nationen. Nationalkänslan måste uppryckas och det måste med all energi medverkas till ett målmedvetet försvar mot elden.

Hur stor hetta tål människan?

Man har en gång gjort följande vetenskapliga experiment med en 43-årig spanjor i Paris. En cylindrisk ugn upphettades under fyra timmar, och tio minuter öfver åtta steg spanjoren i röda benkläder, stor halmhatt och en tjock yllerock in i ugnen och stannade där inne i fjorton minuter, sittande på en pall. Medan en kyckling stektes bredvid honom, sjöng han en visa. När han kom ut ur ugnen, slog hans puls 134 slag i minuten, 62 slag mer än när han steg in. Ugnen upphettades nu på nytt, och en kvart öfver nio gick mannen in för andra gången, ått upp kycklingen och drack upp en flaska vin. Denna gång stannade han där inne i sju minuter vid en temperatur af 110 grader Réaumur. Hans puls slog 176 gånger i minuten. Efter en stund gjorde han tredje och sista försöket. Man skjutsade in honom i ugnen tillika med en bricka med stearinljus. Efter fem minuter öppnade man, och då voro ljusen totalt nedsmälta, men eldsmanen var aldeles pigg och kry och verkade inte alls stekt. Nu var pulsen 200 slag. Den eldige spanjoren tog sig ett kallt bad, och tre minuter därefter var han så lugn och oberörd, som om ingenting hade händt. Om detta experiment också ingalunda kan tillmätas någon allmän betydelse, så visar dock å andra sidan erfarenheten, att den normala människan om så påfordras kan uthärda långt större hetta än man vanligen tror, d. v. s. under förbehåll, att hon inte är utsatt för den alltför länge.

Kanhända ofvanstående i någon mån intresserar våra läsare?

Världens största vattenverk.

Neworks nyaste vattenverk, Catskillakvedukten, som från och med 1913 skall förse staden med vatten, är utan tvifvel oöfverträffadt i historien. De väldiga akvedukterna från romartiden äro obetydliga i jämförelse med detta den moderna teknikkens mästerverk.

Vattnet hämtas från källor i Catskillbergen, som ligga 150 engelska mil från New-York. Man har beredt sig på att kunna leverera vatten för tio millioner människor, men staden har ju ännu ej hälften däraf. I flera år

ha 16,000 arbetare och tallösa maskiner varit sysselsatta med byggandet af ofantliga reservoarer och rörledning. Under floderna Rondant, Wallkill och Haodna samt under Crotonsjön ha tunnlar på inalles 75 tusen fot anlagts. Ur teknisk synpunkt är den 3,022 fot långa tunneln under Hudson anläggningens clou.

Redan från början var man på det klara med att vattnets transport från Hudsons västra strand till den östra skulle bli ett vanskligt problem. Intill 500 fots djup var grundens sammansättning bekant, men därunder kände man ej alls till den.

Man hade fyra olika planer för att få vattnet från den ena stranden till den andra — en viadukt högt öfver floden, en tunnel tätt under flodbotten, en rörledning liggande på flodbotten och förutsatta fasta berget.

Viadukten var ett godt förslag, men måste öfverges på grund af de ofantliga kostnaderna. De två andra förslagen ansågos ej ge garanti för att vara i evighet, hvilket naturligtvis forrades. Man beslöt sig därför för det sista förslaget.

Fasta berget nåddes först på ett djup af 1,000 fot.

Tunneln sprängdes på ett djup af 1,500 fot i en diamanthård granit. Med detta arbete sysselsattes 400 arbetare öfver ett år. Tunneln är alldeles vattentät. Den är dock beklädd med cement invändigt.

Man kan af det meddelade göra sig ett begrepp om vattenverkets storlek. New-York har försäkradt sig om ett utmärkt dricksvatten för alla tider. Till och med om Paris som det föreslagits skulle ta sitt vatten från Genève sjön på 500 km. afstånd, skulle detta dock icke möta så många tekniska svårigheter som det amerikanska företaget. Ej heller kan Genève sjöns vatten vara af en så utmärkt kvalitet som Catskillbergens.

Världens högsta skyskrapare.

I Newyork har i dagarna ett höjdrekind, som länge ägt bestånd, blifvit slaget, i det att den berömda skyskraparen Metropolitan Buildings torn då upphörde att vara världens högsta byggnad. Det ryktbara tornet har nu öfverträffats i höjd af skelettet till en ny, under byggnad varande skyskrapare, Woolworth Building vid Broadway, som skall bli ej mindre än 259 meter hög. Metropolitanornet måter bara

något öfver 230 meter. Den nya jättebyggnaden, som beräknas vara fullt färdig om några månader, skall erhålla 55 våningar och kommer att kunna rymma en hel liten stad inom sina murar.

Bredvid denna koloss se de tolfvånings-skyskrapar, som för 30 år sedan försatte världen i häpnad genom sin höjd, ut som små dockhus. Efter åratals rastlöst arbete har den amerikanska byggnadstekniken utvecklat till den grad, att man nu med största säkerhet kan uppföra hur höga skyskrapare som helst. De amerikanska arkitekterna gå till och med så långt att de påstå att numera ej ens uppförandet af skyskrapare lika höga som Eiffeltornet, skulle erbjuda några tekniska svårigheter. Sannolikt blir det väl inom några år äfven Woolworth skyskraparens lott att ställas i skuggan af ännu högre byggnadskolosser.

Ordet fritt.

Till

Redaktionen af Svensk Brandkärs-Tidning,
Göteborg.

Bör slangen utläggas från eldstället eller från brandposten?

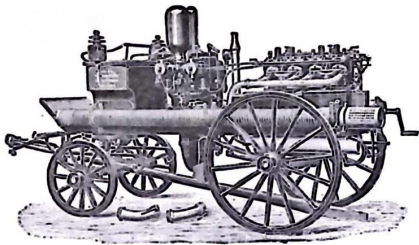
»Det har »trallats» af tre» och en till. Ni kommer jag också. »Ej för att komplettera». Blott citera. Det går så bra. Man kan få ihop en massa — hvad som helst, utan att behöfva anstränga sig nämnvärdt. Ja, också vill jag försöka ge »Frågviss» de små upplysningar man behöfver. Är mig ett sannt nöje att kunna stå till tjänst. Att vara en medmänniska till någon nytta. Det skall nog gå bra, ty i hufvudsak tycks »Frågviss» och jag vara ense.

»Alla tre ha rätt». Rätt så! Så skall det låta! Ändtligen ett förståndigt ord. Ni måtte vara en ovanligt ädelmodig man. Ni är väl en man? Vi ha ju gudivareloft inte blifvit så moderna än, att vi bestå oss med kvinnfolk i vårt yrke. De ha ännu inte blifvit så — manhaftiga hemma hos oss. De tänka . . . Fortfarande.

Så komma vi till »Frågviss» frågor.

Om man med fördel i Haparanda använder sig af metoden att lägga ut slang från eldstället, är det därmed afgjordt att fördelen är lika stor i Ystad?

Nämenensan! Det är hvad jag också alltid sagt. Hvar och en använder sig af den metod han själf finner trefligast och alla trefliga sätt äro ju

Henrikssons Motorsprutor,

Stationära och transportabla,
med 2- eller 4-eylindrige motorer, fullkomligt driftsäkra

Handkraftssprutor

och all slags annan

Brandredskap.

Priskuranter och offerter på begäran.

Rikstelef.

6503.

387 b

Akt.-Bol.

S. Henrikssons Sprutfabrik, Stockholm Sö.

Telegraf-adr:

Sprutbolaget

bra. Om man i Haparanda skulle få idén att lägga ut slang från Ystad, kan man väl, för katten i våld, inte i Öregrund komma och prompt fordra att Lysekil skall göra sammaledes.

Om tjock rök tränger ut genom fönstren i ett hus och man utan att reflektera öfver orsaken till nämnda rök alarmerar brandkåren, bör då brandkåren först konstatera om orsaken är brända potatis eller dylikt innan slangutläggning tager sin början?

Javisst, naturligtvis! Om röken inte är alltför tjock. Men ingen rök utan eld, menar kanske »Frågviss». Jodå, man kan bli lurad på potatisen. Det har jag varit med om. Man bör naturligtvis aldrig springa iväg tomhändt. Beväpna Er själf med en plåtixa t. ex. En pyttspruta kan en mening man ta. Den är tyngre — sprutan. Med dessa »vapen i hand» är Ni kanske herre öfver en liten eldsvåda.

Hvilket är bäst, att taga det säkra för det osäkra eller tvärtom?

Jag håller på det säkra. Styft. Hänvisar för öfrigt till näst föregående svar.

— — — kan inte människolif på flera vis bli tillspillogifna om en hel stad brinner?

Bravo! Det där låter vi »Zäta» svara på — om han kan. Tänk om oss om staden London brunne ned. Hvad skulle alla de tusende sinom tusentals uteliggarna och hemlösa själarne där sedan få låna hus.

»Frågviss» och jag anse att vidare diskussion i denna, i och för sig föga betydande fråga, är totalt meningslös och hemställer därför till benäget öfvervägande, om det icke vore skäl i att snart byta om ämne.

Småländsky.

Till

Redaktionen af Svensk Brandkårstidning,

Göteborg.

Som framgår af en notis på annat ställe i detta nummer har vid hufvudstadens brandkår hällets en kurs i gymnastik i och för utbildning af instruktörer.

Gymnastik och idrott har jag allt sedan min grönaste ungdom omfattat med mitt varmaste intresse och jag anser att gymnastikfrågan är för oss brandmän likaså viktig som någon annan. Jag vore Eder, herr redaktör, därför mycket förbunden om Ni ville bereda plats i tidningen för nedanstående, som jag hoppas ingen i dessa olympiska dagar vill missförstå.

Sist denna fråga var på tal var vid förbundsmötet i Stockholm i fjol. Mötet hade nämligen att besvara den kvistiga frågan: *Hvad nytta medför brandkårgymnastik?* Frågan blef obesvarad. Den var ju lite krånglig. Den borde hafva lydt: *Hvad är brandkårgymnastik?* Som sagt, något svar blef ej gifvet kanske emedan man ansåg den frågan inte vara af den betydighet att särskild uppmärksamhet borde ägnas densamma, ty »hufvudsaken är», menade man, »väl utbildad brandman». Men, då det på en brandman ställes mycket stora fordringar i fysiskt afseende, måste ju gymnastik ovillkorligen ingå som ett led i en brandkårs öfningar, så det att brandmannen må kunna bibehållas i full vigör och verkligen kallas en väl utbildad brandman.

Förbundet häfdar ju den uppfattningen att af en kår som består af äldre män med mångårig praktik i yrket kan, trots litet ålderdomssvagheter hos densamma — ty sådan inträder obarmhärtigt förr eller senare hos alla människor och i brandtjänsten gör den sig alldeles särskildt och tidigt kännbar — presteras ett väl så godt arbete som

Gynna annonsörerna!

af en kår af unga fullt färdiga män men med kortare tjänstetid. Jag får bekänna att jag icke kan dela denna uppfattning, men — eftersom man nu vill ha det så, ja, då vill jag bestämt påstå att gymnastik är en absolut nödvändighet för brandmännen om de skola tänka att någorlunda bibehålla sin spänstighet och kraft, ty vår svenska gymnastik afser icke såsom många tyvärr ännu föreställa sig att idkas af endast unga personer med medfödda anlag för gymnastik för att öfva upp sig till konstnärer i akrobatik, utan att af alla, af alla åldrar och i alla stånd, öfvas för att af ynglingen-gymnasten skall bli en frisk och kraftfull man och hos mannen-gymnasten så länge som möjligt bibehålla ungdom, hälsa och kraft.

Jag anser alltså att gymnastiken bör ha en gifven plats inom vårt yrke. De svårigheter som skulle yppa sig för de mindre kärerna att få någon gymnastik till stånd, skulle nog med litet god vilja kunna öfvervinnas. Om någon af befäl på platsen icke ser sig kompetent som ledare för densamma finnes väl numera knappast en stad i Sverige där icke gymnastikförening existerar eller någon annan för saken intresserad som med beredvillighet skulle gå till handa med råd och upplysningar.

Då den planerade brandmästareskolan en gång kommer till stånd, hvilket vi få hoppas inte skall dröja så länge, borde i densamma som ett hufvudämne äfven ingå en gymnastikinstruktörskurs (ej brandkärsgymnastik). Och vore ju frågan därmed lämpligast löst.

Gymnastik, rationellt bedriven, kan jag till slut af egen erfarenhet och med godt samvete rekommendera såsom ett mycket verksamt medel, ett verkligt radikalmedel för brandmän, som lida af besvärande fetma. Den är afgjordt att föredra framför svältkurer o. d. dylikt — åtminstone mycket hälsosammare.

Anmärkningsvärda eldsvådor.

Stor eldsvåda i stationssamhälle.

Vid 6-tiden den 26 dennes på aftonen utbröt eld i Rosenfors stationssamhälle vid Nässjö-Oskarshamns järnväg. Elden uppstod i Berga snickerifabriks filial därstädes och spred sig med en förfärande hastighet öfver samhället. En kort stund efter det elden först observerades stod fabriken i ljusan låga och flammorna kastade sig öfver till en del virkesupplag, som lågo utefter järnvägen mellan fabriken och järnvägsstationen. Virket fattade genast eld och antände i sin tur järnvägsstationen. Befolkningen med sin skäligen klena släckningsattiralj stod fullkomligt maktlös. Snart hade äfven

två villor och ett godsmagasin, som lågo i närheten, fattat eld. Allt nedbrann till grunden. Militärhjälp rekvirerades. Vid half 12-tiden på natten kunde elden anses vara begränsad. Det mesta af det brunna var försäkrat. Det brunna virkesupplaget värderas till omkring 75,000 kr. och fabriken med inventarier taxeras till ungefär samma belopp. Elden uppstod i maskinrummet, där några spanår på golfvet fattat eld.

En by i lågor.

En förödande eldsvåda utbröt på middagen den 5 dennes i Grånäs by, belägen två mil norr om Skellefteå.

Elden började i ett bostadshus, tillhörigt landbrukaren Olof Widmark. Därifrån spred den sig snart till en angränsande gård, som också äges af Widmark. Här antändes både boningshuset och ladugården.

Till följd af den starka blåsten försvärades befolkningens släckningsarbete och snart stod ännu en gård, tillhörande landbrukaren Olof Vintsent, i lågor. De tre boningshusen och Widmarks ena ladugård brunno ned till grunden.

Under det man höll på med släckningsarbetet kom underrättelse om att äfven skogen fattat eld. Gnistor från de brinnande byggnaderna hade af stormen kastats öfver en kilometer in i den angränsande skogen, som genast antändes. Man lyckades dock bli herre öfver elden, sedan ett relativt litet skogsområde härjats. Den härjade skogsarealen består mest af myrmarker med mindre värdefull skog.

Eldsvåda i Oskarshamn.

Oskarshamns tryckeriaktiebolags fabriks-etablissemang, bestående af Oskarshamns-Tidningens tryckeri, litografiska anstalt, bokbinderi och kontorsboksfabrik, ha natten till den 6 dennes nedbrunnit jämte ett tvåvåningshus, inrymmande kontor och redaktion.

Elden, som började i den af tegel uppförda fabriksbyggnaden i tre våningar, upptäcktes vid 1-tiden och hade då redan gripit omkring sig, så att huset stod i ljus låga.

Anledningen till dess uppkomst vet man ej. Ett bostadshus, tillhörande handlanden M. Wulf, samt en bostadslånga, tillhörig kamrer F. Lundberg nedbrunno äfven. Stark bläst räddade.

Det som blifvit förstört af tryckeribolagets egendom var försäkrat för omkring en half million kronor i fyra olika bolag.

Ett skåniskt bysamhälle härjadt af eld.

Viarps by i Simris socken har på fm. den 12 juni härjats af en eldsvåda, som lade halfva byn i

ALMÄNNA-BRANDREDSKAPSÄFFÄREN Stockholm
 E. Bergström & Co.
 Guldmedalj Stockholm 1897. Högsta pris Gefe 1901. Statsdiplom Berlin 1901.
 Specialaffär för **Brandmateriel.**

aska. Elden började vid half 12-tiden hos landtbrukaren A. Olsson och spred sig inom kort till 4 närliggande gårdar, hvilka alla nedbrunno. Alla byggnaderna voro halmtäckta. Dessutom nedbrann ytterligare ett hus. Hård vind rädde vid tillfället, och vattentillgången var otillräcklig, så att de sprutor som funnos ej kunde utträtta mycket. Några svin och höns innebrändes och allt lösoret förstördes. Orsaken till elden lär ha varit ett bristfälligt skorstensrör. Det brunna var lågt försäkradt i häradsbolaget.

Stor eldsvåda i Bollnäs.

Kl. 10,45 em. den 29 juni utbröt eld i Bollnäs skidfabrik.

Elden spred sig med förödande hastighet i det torra virket, som fanns i fabriken.

Inom 15 min. hade elden spridit sig öfver hela fabriksbyggnaden. Fabriken som är uppförd i tre våningar, är af trä och stod snart i ljustan låga.

Fyra boningshus och en velocipedverkstad, belägna i omedelbar närhet af fabriken blefvo också lägoras rof.

Till all lycka rädde fullständig vindstilla, eljest hade säkert hela samhället jämnats med jorden.

Sedan en gång brandkären kom i ordning gjorde den ett energiskt motstånd mot lägora.

Elden spred sig med fruktansvärd fart vid och intill fabriken. Den kastade sig från hus till hus, och snart stodo fyra gårdar och en mängd ut-hus i lågor.

Förvirringen bland befolkningen var obeskriflig. Man rusade till en början hit och dit, trängde in i de hotade husen och räddade och släpade ut möbler o. d., utan urskiljning och fullkomligt besinningslöst. Härvid gick dock det mesta af husräddet sönder.

Ännu vid half 4-tiden på morgonen brann det i ruinerna. Elden var dock nu begränsad, och någon fara för att den skulle ytterligare sprida sig, fanns ej längre.

Skadorna belöpa sig till flera hundratusentals kronor. Det mesta af det brunna var försäkradt.

Förbundsangelägenheter.

Den tryckta redogörelsen öfver brandkärernas af-lösningsförhållanden kan icke, såsom bestämt var, ut-

gifvas denna månad, beroende på svårigheten att i rätt tid erhålla fullständiga uppgifter.

En hel del fattas ännu.

Redaktören.

Notiser.

Inrikes.

Frivilliga brandkärernas riksförbund. Vid konstituerande sammanträde i Malmö under ordförandeskap af landshöfdingen greve R. De la Gardie med centralstyrelsen för Sveriges riksförbund af frivilliga brandkärar har till ordförande utsetts landshöfdingen greve De la Gardie, till vice ordförande major C. O. Gabriellson, till skattmästare förvaltare Karl Albus och till sekreterare kamrer O. Åkesson. Ett särskildt arbetskoifit tillsattes. Förbundet har hos regeringen anhållit om ett statsanslag på till en början 5,000 kr. årligen.

Umeå stad utan vatten i öfver två dygn. Från den 29 juni till den 2 Juli på morgonen var staden utan vatten.

Anledningen härtill är okunnighet från en vikarierande funktionärs sida. Han hade tagit fel på ett par ventiler och stängt vatenledningen i stället för att öppna den.

Därigenom tömdes cistärnen och ledningsrören fylldes i stället med luft, som hindrade vattnet att komma fram.

Den mer än två dygn långa vattensträjken har naturligtvis väntat stora svårigheter och obehag. Man har måst hämta allt vatten från älven. Brandkärrens ängsprutor ha stått uppeldade vid älstranden för att kunna användas i händelse af behof.

Vis Stockholms brandkår har under förste brandlöjtnanten Carl Gyllenhammars ledning hållits en kurs i pedagogisk gymnastik.

I kursen halva ett 15-tal förmän deltagit, däribland vaktbefälhafvarne och meningen är att äfven å vaktstationerna dagligen gymnastiköfningar jämte exercis hädanefter skola hållas.

Automobiliseringen af Stockholms brandkår. Enligt hvad vi erfarit har brandchefen i Stockholm gjort framställning om ytterligare två automobilambulansvagnar samt en befälsautomobil. Autosprutan, som redan skulle ha levererats, har på grund af ett litet missöde vid arbetet blifvit fördröjd, men den lär komma om en månad eller så.

Lysekils brandkår har anbringat »Ideal-kopplingar å hela sitt slangförråd.

Utrikes.

Köpenhamns brandtelegraf moderniserad. Köpenhamns brandkår har för en tid sedan fått ett nytt alarmeringssystem installerat af brandsinspektör Lunn vid därvarande brandkår.

Det nya systemet har många fördelar, framför det gamla.

Så inkommer t. ex. larmsignal samtidigt till hufvudstationen som till den station, inom hvilket distrikt brandskäpet är beläget. Vidare segisrerar tiderna o. s. v.

Hela anläggningen har kostat staden blott 4,500 kr. uppgifves det, då brandkären själf utfört monteringen.